A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (kibővített nyolcadik tanács)

2020. július 31.*

„Megsemmisítés iránti és kártérítési kereset – Közszolgálat – Szerződéses alkalmazottak – Alkalmazás megtagadása a feladatok ellátására való alkalmatlanság miatt – Keresetindítási határidő – Imperatív jelleg – Elkésettség – A határidő számítása – Azon időpont meghatározása, amikortól az érintett fél megismerhette a határozat tartalmát – Nyilvánvaló elfogadhatatlanság”

A T-272/19. sz. ügyben,

TO (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: É. Boigelot ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ)** (képviselik: S. Marquardt és R. Spac, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyfelől elsősorban az EKSZ által 2018. június 15-én hozott azon határozat megsemmisítése, amelyben tájékoztatja a felperest, hogy nem felel meg az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételeknek, és az EKSZ nem alkalmazhatja szerződéses alkalmazottként, másodsorban ugyanezen szerv 2019. január 14-i azon határozatának megsemmisítése, amellyel ez utóbbi elutasította a felperes 2018. szeptember 14-i panaszát, másfelől a felperes által állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: J. Svenningsen elnök, R. Barents, C. Mac Eochaidh, T. Pynnä (előadó) és J. Laitenberger bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

A jogvita előzményei

1 Az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága 2018. június 15-i határozatával tájékoztatta a felperest, aki az EKSZ egyik szerződéses alkalmazotti posztjára jelentkezett, hogy nem felel meg az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a

* Az eljárás nyelve: francia.

továbbiakban: az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 82. cikke szerinti alkalmazási feltételeknek, és szerződéses alkalmazottként nem alkalmazhatja őt. Az EKSZ ezt a határozatot 2018. június 15-én küldte meg a felperes e-mail-címére.

2 2018. szeptember 14-én a felperes az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be e határozattal szemben. Az említett panaszt – amelynek másolatát a felperes elektronikus címére is megküldték – elektronikus úton a felperes jogi képviselőjének hivatali e-mail-címéről nyújtották be.

3 A 2019. január 14-i határozatával az EKSZ munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága elutasította a felperes panaszát. Az EKSZ e határozatot először 2019. január 14-én 17.46-kor az Ares programon – az EKSZ személyi állományába nem tartozó címzetteknek szóló e-mailek előállítására alkalmas dokumentumkezelő rendszer – keresztül, majd ugyanezen a napon 17.52-kor és 18.05-kor e-mailben küldte meg a felperes és jogi képviselője részére.

4 A felperes 2019. január 15-én 8.40-kor e határozatra vonatkozóan e-mailt küldött a jogi képviselője számára ugyanarról az e-mail-címről, mint amelyre az EKSZ küldte meg az említett, és a 2018. június 15-i határozatot.

5 Az EKSZ e-mailben többször kérte a felperest, hogy erősítse meg e határozat 2019. január 14-én 17.52-kor és 18.05-kor, majd 2019. január 22-én történt kézhezvételét. E kérelmek azonban válasz nélkül maradtak.

Az eljárás és a felek kérelmei

6 A Törvényszék Hivatalához 2019. április 25-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

7 Az EKSZ 2019. szeptember 16-án nyújtotta be ellenkérelmét.

8 A Törvényszék elnökének 2019. október 17-i határozatával a jelen ügyet a nyolcadik tanácsba beosztott új előadó bírónak adták át.

9 2019. november 5-én a felperes választ nyújtott be a Törvényszék Hivatalához.

10 2020. január 24-én az EKSZ benyújtotta viszonválaszát.

11 2020. február 14-én a Törvényszék (nyolcadik tanács) az előadó bíró javaslatára és az eljárási szabályzat 89. cikkében meghatározott pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez, felkérve őket azok írásban történő megválaszolására.

12 2020. március 2-án a felek előterjesztették a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

13 2020. április 21-én a Törvényszék elnökének javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzat 28. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

14 A Törvényszék Hivatalához 2020. április 28-án benyújtott beadványában a felperes tárgyalás tartását kérte. Az EKSZ a rendelkezésre álló határidőben nem foglalt állást a tárgyalás tartásáról.

15 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg az EKSZ munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságának 2018. június 15-i határozatát, amelyben tájékoztatta a felperest arról, hogy nem felel meg az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke szerinti feltételeknek, és az EKSZ nem alkalmazhatja szerződéses alkalmazottként;

– semmisítse meg ugyanezen hatóság 2019. január 14-i határozatát (a továbbiakban: megtámadott határozat), amellyel ez utóbbi elutasította a felperes 2018. szeptember 14-én benyújtott panaszát;

– kötelezze az EKSZ-t a felperes részére többféle kártérítés megfizetésére;

– az EKSZ-t kötelezze a költségek viselésére.

16 Az EKSZ azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

17 Viszonválaszában az EKSZ többek között arra hivatkozik, hogy a kereset a keresetlevél késedelmes benyújtása miatt elfogadhatatlan.

A jogkérdésről

18 Az eljárási szabályzat 126. cikke értelmében, ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, a Törvényszék az előadó bíró javaslatára – az eljárás folytatása nélkül – az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat az ügyben. A jelen ügyben a Törvényszék – mivel úgy ítéli meg, hogy az ügy iratai alapján elegendő információval rendelkezik – úgy határoz, hogy annak ellenére, hogy a felperes tárgyalás tartását kérte a Törvényszéktől, az eljárás folytatása nélkül hoz határozatot (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 24-i Van Neyghem kontra Bizottság végzés, T-105/08 P, EU:T:2008:402, 21. pont; 2010. december 2-i Apostolov kontra Bizottság végzés, T-73/10 P, EU:T:2010:495, 11. pont).

19 Az EKSZ, anélkül hogy az eljárási szabályzat 130. cikke alapján formálisan elfogadhatatlansági kifogást nyújtana be, első alkalommal a viszonválaszban hivatkozik arra, hogy a megtámadott határozatot 2019. január 14-én kézbesítették a felperesnek, és ezáltal a személyzeti szabályzat 91. cikkének (3) bekezdése szerint a kereset benyújtására nyitva álló három hónapos határidő, amely kiegészült a távolságra tekintettel járó tíznapos határidővel, 2019. január 14-én kezdődött, és 2019. április 24-én járt le. Következésképpen a 2019. április 25-én benyújtott keresetlevél elkésettség miatt elfogadhatatlan.

20 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 91. cikkének (3) bekezdése értelmében a Törvényszékhez a keresetet a panaszra válaszul hozott határozat közlésétől számított három hónapos határidőn belül kell benyújtani. Az eljárási szabályzat 60. cikke értelmében „[a]z eljárási határidők a távolságra tekintettel tíznapos átalányhatáridővel meghosszabbodnak”.

21 Először is a felperes azon érvét, amely szerint az EKSZ által a viszonválaszában hivatkozott elfogadhatatlansági okot mint az eljárási szabályzat 84. cikke alapján elfogadhatatlan új jogalapot el kell utasítani.

22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a panasz és a kereset benyújtásának a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében meghatározott határidői eljárásgátló jellegűek, és nem bízhatók sem a felek, sem a bíróság belátására; amelynek akár hivatalból is vizsgálnia kell e határidők betartását. E határidők a jogbiztonság követelményének felelnek meg, illetve a mindennemű hátrányos

megkülönböztetés vagy önkényes bánásmód elkerülését szolgálják az igazságszolgáltatásban (1971. július 7-i Müllers kontra Európai Gazdasági és Szociális Bizottság ítélet, 79/70, EU:C:1971:79, 18. pont; 2013. január 30-i Wahlström kontra Frontex ítélet, F-87/11, EU:F:2013:10, 32. pont; lásd még:2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzés, F-60/13, EU:F:2014:6, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Másodszor meg kell jegyezni, hogy a felperes a keresetlevelében nem vitatja, hogy a megtámadott határozat 2019. január 14-én megérkezett a saját és jogi képviselője e-mail-fiókjába. Így a keresetlevélben kijelenti, hogy „2019. január 14-én az EKSZ munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága [kézbesítette] a felperes és jogi képviselője számára a 2018. szeptember 14-én benyújtott panaszra vonatkozóan hozott határozatát”. A Törvényszék által feltett kérdésekre válaszul benyújtott észrevételeiben a felperes azt állítja, hogy „[k]izárólag magában a határozatban feltüntetett időpontra vonatkozó információról […], nem pedig e határozat kézhezvételéről és megismeréséről van szó”. Azonban a Törvényszék azon kérdésére válaszul, amelyben felhívja a felperest „a [megtámadott határozat] kézhezvétele időpontjának és mód[jainak] pontosítására”, a felperes rámutat, hogy ezt a határozatot „2019. január 14-én 18.04.43-kor e-mailben küldték meg számára”.

24 Ezért az EKSZ úgy tekinti, hogy a megtámadott határozatot 2019. január 14-én érvényesen kézbesítették a felperes részére, így a fellebbezési határidő 2019. április 24-én lejárt, míg a felperes a Törvényszék kérdéseire válaszul benyújtott észrevételeiben arra hivatkozik, hogy a határidő 2019. április 25-én, a keresetlevél benyújtásának napján járt le. A felperes szerint ugyanis „[a]hhoz, hogy [az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja] kifejtse a joghatásait és teljes értemet nyerjen”, ebből azt a következtetést kell levonni, hogy „a fellebbezési határidő számítása szempontjából a cselekményt azon napot követő napon kell végrehajtottnak tekinteni, amikor azt a tisztviselőnek megküldték”, és „ennélfogva a jelen esetben az első nap 2019. január 15., nem pedig 2019. január 14.”.

25 A felperes által a Törvényszék kérdéseire válaszul benyújtott észrevételek rávilágítanak arra, hogy a keresetindítási határidőre vonatkozó számításai az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének téves értelmezésén alapulnak.

26 Az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja egyfelől előírja, hogy „a napokban, hetekben, hónapokban […] megállapított határidő azon a napon kezdődik, amikor az esemény bekövetkezett, vagy a cselekményt végrehajtották; az esemény bekövetkezésének vagy a cselekmény végrehajtásának napja a kérdéses határidőbe nem számít bele”. Másfelől az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy „a hetekben, hónapokban […] megállapított határidő annak a napnak az elteltével jár le, amelyik az utolsó héten, hónapban […] ugyanazt a megjelölést vagy számot viseli, mint az a nap, amelyen a határidő kezdetére okot adó esemény bekövetkezett, vagy cselekmény végrehajtásra került”.

27 A Bíróság által az 1987. január 15-i Misset kontra Tanács ítéletben (152/85, EU:C:1987:10, 7. és 8. pont) megállapított ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a felperes állításával ellentétben nem áll fenn ellentmondás az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja között. A határidő kétségtelenül csak az értesítés napjának végén kezdődik. Következésképpen, amikor a fellebbezési határidőt hónapokban állapítják meg, e határidő annak a napnak a végén jár le, amelyik az utolsó hónapban ugyanazt a számot viseli, mint az értesítés napja (2009. május 12-i CHEMK és KF kontra Tanács és Bizottság végzés, T-190/08, nem tették közzé, EU:T:2009:154, 21. pont).

28 A jelen ügyben, mivel a megtámadott határozatot 2019. január 14-én érvényesen kézbesítették a felperes részére, a három hónapos fellebbezési időszak január 15-én 0 óra 0 perckor kezdődött, és április 14-én éjfélkor ért véget. A távolságra tekintettel járó tíznapos határidővel meghosszabbított fellebbezési határidő tehát április 24-én éjfélkor járt le. Ebből következik, hogy a 2019. április 25-én benyújtott kereset elkésett.

29 Harmadszor tehát meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozatot 2019. január 14-én érvényesen kézbesítették-e a felperes részére.

30 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes abban az esetben, ha tévesen számította ki a fellebbezési határidőt, a 2019. január 14-i kézbesítés érvényes jellegét vitatja. A felperes szerint az e-mailben megküldött megtámadott határozatról való tudomásszerzésének időpontjának kell meghatározónak lennie az értesítés dátumának szempontjából. Márpedig „valószínűleg” csak 2019. január 15-én reggel olvasta el a kérdéses e-mailt.

31 A fenti 22. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlaton túl emlékeztetni kell arra, hogy az a fél – a jelen ügyben az EKSZ –, amely a határidő lejártára hivatkozik, köteles bizonyítani azt az időpontot, amikor a határidő elkezdődött (1980. június 5-i Belfiore kontra Bizottság ítélet, 108/79, EU:C:1980:146, 7. pont; lásd még: 2013. január 30-i Wahlström kontra Frontex ítélet, F-87/11, EU:F:2013:10, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ha ez utóbbi nem tud teljes körű bizonyítékot szolgáltatni e vonatkozásban, a keresetindítási határidő kezdő időpontjával kapcsolatban fennálló kétségnek a felperes javára kell szólnia (lásd ebben az értelemben: 1980. június 5-i Belfiore kontra Bizottság ítélet, 108/79, EU:C:1980:146, 7. pont; 2020. július 9-i Bizottság kontra HM ítélet, C-70/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:544, 123. pont).

32 Azonban azt, hogy egy határozatot a címzettje megfelelően megismerhetett, több különböző körülmény alapján lehet bizonyítani, különösen akkor, ha az érintett intézmény nem egyszerűen valószínűsítő körülményekre, hanem olyan tényekre támaszkodik – beleértve az érdekelt által rendelkezésre bocsátottakat is –, amelyek azt jelzik, hogy címzettként elektronikus címére e-mailt kapott, és azt minden valószínűség szerint meg tudta nyitni, és így megfelelően tudomást szerezhetett erről a határozatról (2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzés, F-60/13, EU:F:2014:6, 44. pont). Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az egyik fél által felhozott ténybeli elemek arra kötelezhetik a másik felet, hogy magyarázattal vagy igazolással szolgáljon, amelynek hiányában levonható az a következtetés, hogy a bizonyítási tehernek eleget tettek (lásd: 2016. november 17-i Fedtke kontra EGSZB, T-157/16 P, nem tették közzé, EU:T:2016:666, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 A fentiekre tekintettel tehát a Törvényszéknek kell megvizsgálnia annak bizonyítottságát, hogy a keresetindítási határidő a kereset jelen ügyben történt benyújtásának időpontjában, vagyis 2019. április 25-én nem járt le, ami mindazonáltal megtörtént abban az esetben, ha 2019. január 14-én a felperesnek a megtámadott határozatot érvényesen kézbesítették.

34 E tekintetben a postai tértivevénnyel feladott ajánlott levélben való közlés – amint azt a személyzeti szabályzat 26. cikkének harmadik bekezdése előírja – érvényes értesítési módnak minősül. A jelen ügyben az EKSZ úgy döntött, hogy nem alkalmazza ezt a módot. Ez a mód azonban nem az egyetlen lehetőség a közigazgatási határozatok közlését illetően (lásd ebben az értelemben: 2010. december 16-i AG kontra Parlament végzés, F-25/10, EU:F:2010:171, 38. pont; 2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzés, F-60/13, EU:F:2014:6, 42. pont).

35 Nevezetesen, amennyiben az adminisztráció elfogadja a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése szerinti panasz elektronikus úton – a jelen esetben a felperes jogi képviselőjének hivatali elektronikus címéről, e felperes személyes elektronikus levelezési címére küldött másolattal – való benyújtását, ezen érintkezési módnak maga az érdekelt általi választására tekintettel jogszerű, hogy az adminisztráció az alaki párhuzamosság elve alapján az érdekeltnek szóló válaszát a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elektronikus címéről, vagy egy dokumentumkezelő rendszeren – a jelen esetben az Ares programon – keresztül az említett panaszos és jogi képviselője hivatali elektronikus címére küldött e-mail útján közli (lásd ebben az értelemben: 2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzés, F-60/13, EU:F:2014:6, 43. pont).

36 Egyébként a jogi képviselet elvéből következik, hogy amennyiben a panaszt ügyvéd nyújtja be az általa képviselt személy nevében, a válasz ezen ügyvéd részére történő kézbesítése az e személlyel való közlésnek felel meg (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2009. május 6-i Sergio és társai kontra Bizottság ítélet, F-137/07, EU:F:2009:46, 125. pont).

37 Egy határozatnak a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek értelmében vett érvényes kézbesítéséhez azonban nemcsak az szükséges, hogy azt elküldjék a címzettnek, hanem az is, hogy ez utóbbinak lehetősége legyen a határozat tartalmának tényleges megismerésére (lásd: 1976. június 15-i Jänsch kontra Bizottság ítélet, 5/76, EU:C:1976:92, 10. pont; lásd még: 2013. január 30-i Wahlström kontra Frontex ítélet, F-87/11, EU:F:2013:10, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Meg kell állapítani, hogy egy e-mail elküldése önmagában nem garantálja annak a címzett általi tényleges kézhezvételét. Előfordulhat ugyanis, hogy az e-mail technikai okok miatt nem érkezik meg. Emellett, még akkor is, ha valamely e-mail ténylegesen megérkezik is a címzetthez, lehetséges, hogy ez nem az elküldéssel megegyező időben történik (2008. október 8-i Sogelma kontra EÚÜ ítélet, T-411/06, EU:T:2008:419, 77. pont; lásd még ebben az értelemben: 2013. november 28-i ítélet, T-424/12, nem tették közzé, EU:T:2013:617, 40. pont; 2018. december 7-i GE.CO. P. kontra Bizottság ítélet, T-280/17, EU:T:2018:889, 51. pont [nem tették közzé]).

39 A jelen ügyben az EKSZ bizonyította, hogy 2019. január 14-én mind e-mailben, mind az Ares programon keresztül elküldte a megtámadott határozatot a felperesnek és jogi képviselőjének.

40 Az EKSZ által benyújtott bizonyítékokból az is kitűnik, hogy szolgálatai a megtámadott határozat felperes részére történő megküldéséhez ugyanazt az e-mail címet használták, mint amelyet korábban a felperes panaszának tárgyát képező 2018. június 15-i határozat megküldésekor használtak, és hogy nem követtek el hibát az említett cím megadásával. Egyebekben az EKSZ ugyanazt az e-mail címet használta a felperes jogi képviselője esetén, mint amelyről ez utóbbi a felperes nevében benyújtotta a 2018. szeptember 14-i panaszt.. Ebből következik, hogy az EKSZ által a megtámadott határozat megküldéséhez használt e-mail címek érvényes címek voltak.

41 Amint az a fenti 23. pontban már említésre került, a felperes nem vitatja, hogy a jelen esetben a megtámadott határozat azonnali kézhezvétele megtörtént, ezért az egybeesett e határozatnak a felperes és a jogi képviselője e-mail fiókjába megvalósított 2019. január 14-i megküldésével. Így a Törvényszék azon kérdésére válaszolva, amelyben e bíróság „a [megtámadott határozat] kézhezvétele időpontjának és mód[jainak] pontosítására” hívta fel őt, a felperes előadja, hogy ezt a határozatot „2019. január 14-én […] 18.04.43-kor e-mailben küldték meg számára”.

42 A fenti 37. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy egy határozatnak a személyzeti szabályzat értelmében vett érvényes kézbesítéséhez nem az szükséges, hogy a címzettje ténylegesen megismerje annak tartalmát, hanem az, hogy ez utóbbinak lehetősége legyen e tartalom megfelelő megismerésére. E tekintetben azt, hogy egy határozat címzettje nem csak megkapta a határozatot, de azt megfelelően meg is ismerhette, több különböző körülmény alapján lehet bizonyítani (2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzés, F-60/13, EU:F:2014:6, 44. pont).

43 Így, a 2014. január 14-i Lebedef kontra Bizottság végzésben (F-60/13, EU:F:2014:6, 45–48. pont) a Közszolgálati Törvényszék megjegyezte, hogy bizonyított, hogy a felperes meg tudta nézni a hivatali levélfiókját, megkapta a szóban forgó e-mailt, meg tudta azt nyitni, és megfelelően megismerhette, még akkor is, ha úgy döntött, hogy ekkor még nem nyitja meg.

44 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy az EKSZ munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságának 2018. június 15-i határozatát, amely a felperes panaszának tárgyát képezi, szintén ez utóbbi ugyanezen e-mail címére küldték meg. Ez volt az az e-mail cím is, amelyet a felperes akkor használt, amikor 2019. január 15-én jogi képviselője számára e-mailt küldött, jelezve, hogy megismerte a megtámadott határozatot.

45 A felek által a Törvényszékhez benyújtott dokumentumok tehát azt bizonyítják, hogy azon túl, hogy a felperes semmilyen technikai akadályra nem hivatkozik az EKSZ-től érkező szóban forgó e-mailek kézhezvételével vagy megismerésével kapcsolatban, még a személyes e-mail fiókjába is be tudott tekinteni, és hogy a megtámadott határozat közlése előtt és után ezt a postafiókot az EKSZ-szel és jogi képviselőjével folytatott levelezése során használta.

46 Ebből következik, hogy az EKSZ elegendő ténybeli elemet szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy a megtámadott határozatot 2019. január 14-én közölték a felperessel és jogi képviselőjével, és hogy ezen időponttól a felperes megismerhette az említett határozat tartalmát.

47 Pontosabban, a felperes nem vitatja, hogy ő vagy a jogi képviselője 2019. január 14-én megismerhette a megtámadott döntést. Épp ellenkezőleg, azt állítja, hogy nem róható fel neki, hogy nem nézte meg a postafiókját 2019. január 14-én este, vagy a jogi képviselőjének, hogy ugyanezen az estén nem foglalkozott ezzel az e-maillel, miáltal elismeri, hogy fennállt ez a lehetőség.

48 Ezzel szemben arra hivatkozik, hogy „valószínűleg január 15-én 8.40–kor szerzett tudomást a személyes e-mail fiókjába az előző nap végén megküldött e-mailről (annak egy részéről, vagyis a dokumentum utolsó oldaláról)”.

49 Az a körülmény azonban, hogy a felperes arra hivatkozik, hogy valószínűleg ténylegesen csak 2019. január 15-én reggel ismerte meg a szóban forgó e-mailt, ahogyan az a fenti 42. pontban szerepel, nem meghatározó a határidő kezdetének meghatározása szempontjából. A felperes válaszából kitűnik, hogy az ítélkezési gyakorlat azon téves értelmezéséből indul ki, amely szerint a határozat tényleges megismerésének időpontja meghatározó az értesítés időpontjának megállapításakor. Márpedig, ahogyan az a fenti 42. pontban szerepel, a határozatnak a személyzeti szabályzat értelmében történő megfelelő közléséhez nem az szükséges, hogy a címzettje ténylegesen megismerje a tartalmát, hanem az, hogy ez utóbbinak lehetősége legyen e tartalom megfelelő megismerésére.

50 Ugyanis, ha a felperes érvelését el kellene fogadni, az annak elismerését vonná maga után, hogy a határozat tértivevény nélküli közlése esetén a címzettnek jogában áll megválasztani azt az időpontot, amikor megfelelően megismerhette annak tartalmát (lásd ebben az értelemben: 2018. november 29-i WL kontra ERCEA ítélet, T-493/17, nem tették közzé, EU:T:2018:852, 63. pont). Márpedig a jogbiztonság elvével ellentétes az, hogy a keresetindítási határidő kezdetét a felek egyikének belátására bízzák (2010. december 16-i AG kontra Parlament végzés, F-25/10, EU:F:2010:171, 51. pont).

51 Mivel a felperes azt állítja, hogy az állítólagos értesítés időpontjában, azaz 2019. január 14-én 18.05-kor ő vagy a jogi képviselője nem volt köteles megnézni a postafiókját, meg kell jegyezni, hogy „nincs olyan általánosan alkalmazható idősáv, amelyen belül a határozatot érvényesen lehet közölni, és amelyen kívül a közlés nem érvényes.

52 Először is, a fenti 37. pontban idézett ítélkezési gyakorlat szerint a kézbesítést egyedül az a körülmény jellemzi, hogy a címzett megfelelően megismerheti-e a vele közölt határozat tartalmát. E meghatározás szerint az a tény, hogy egy ilyen kézbesítésre reggel, délben, este vagy akár éjszaka kerül sor, nem releváns. Ha a címzett megfelelően megismerheti a késő este közölt határozat tartalmát, akkor a határozat kézbesítésének ez az időpontja. Ha a címzett csak másnap vagy később ismerheti meg megfelelően a határozat tartalmát, részére a határozatot csak ebben az időpontban kézbesítették.

53 Másodszor a Törvényszék megjegyzi, hogy lehetetlen lenne a megkívánt jogbiztonság mellett meghatározni azokat az idősávokat, amelyeken belül a kézbesítést érvényesnek tekintenék, és kizárni más idősávokat. A lehetséges címzettek elérhetősége és kapcsolódási lehetőségei ugyanis jelentősen eltérhetnek. E tekintetben rá kell mutatni, hogy a jogalkotó úgy döntött, hogy a fellebbezés határidejét napokban, hetekben és hónapokban fejezi ki, és nem órákban, ami azt tanúsítja, hogy a jogalkotó nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a kézbesítést meghatározott idősávon belül valósítsák meg.

54 Harmadszor, egyébként az e-mailben történő kézbesítés vonatkozásában nem lenne következetes ilyen idősáv meghatározása, miközben az ajánlott levélben történő kézbesítés elvileg a nap bármely szakában lehetséges. Az ajánlott levél kézbesítési ütemezése ugyanis mindenekelőtt a postai megállapodásoktól függ. Annak érdekében, hogy maximalizálják az ajánlott levél kézbesítésének esélyét, a kora reggeli vagy késő délutáni kézbesítések sem szokatlanok, legalábbis manapság. Az a kérdés, hogy az ütemezés megfelelő-e, vagy sem, nem döntő annak megállapítása során, hogy a kézbesítés érvényes-e, amennyiben a címzett megkapja a kézbesítendő dokumentumot.

55 E tekintetben az eljárási szabályzat 58. cikke (1) bekezdésének b) pontjából az következik, hogy a kézbesítendő jogi aktusok esetében a kereset benyújtásának határideje a kézbesítés napjának végétől kezdődik, függetlenül attól, hogy melyik órában kézbesítették a megtámadott jogi aktust (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1987. január 15-i Misset kontra Tanács ítélet, 152/85, EU:C:1987:10, 7. pont; 2020. június 11-i GMPO kontra Bizottság végzés, C-575/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:448, 30. pont).

56 Végül, és figyelembe véve, hogy a megtámadott határozat kézhezvétele a jelen ügyben bizonyított (lásd a fenti 23., 40. és azt követő pontokat), kizárólag a felperes és a jogi képviselője helyzetével kapcsolatos akadályok, amelyek meggátolták ez utóbbiakat abban, hogy 2019. január 14-én a kézhezvételt követően megismerjék a megtámadott határozatot, alkalmasak azon megállapítás kétségbe vonására, hogy ezen a napon megfelelően meg is ismerték e határozatot. Figyelembe véve az EKSZ által a megtámadott határozatnak a felperes és a jogi képviselője részére e-mailben és az Ares programon keresztül történt kézbesítésével kapcsolatosan szolgáltatott ténybeli elemeket, valamint azt, hogy a megtámadott határozat kézhezvétele a jelen ügyben bizonyított, a felperesnek meg kellett volna jelölnie azokat az okokat, amelyek miatt sem ő, sem a jogi képviselője nem tudta a 2019. január 14-én kapott megtámadott határozatot megfelelően megismerni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. november 17-i Fedtke kontra EGSZB ítélet, T-157/16 P, nem tették közzé, EU:T:2016:666, 41. pont).

57 A felperes azonban a Törvényszék kérdései ellenére nem nyújtott be pontosítást e tekintetben. Ellenkezőleg, megelégedett annak megjegyzésével, hogy „valószínűleg” csak 2019. január 15-én ismerte meg az EKSZ e-mailjeit, és úgy véli, hogy korábban nem volt köteles megnyitni a postafiókját. Ráadásul nem vitatta, hogy ebben az időpontban őt egy olyan jogi képviselő képviselte, aki 2019. január 14-én ugyanezen időpontban kapta meg az EKSZ e-mailjét.

58 Következésképpen, és figyelembe véve azt, ami a fenti 31. és 32. pontban szerepel, a Törvényszék arra következtet, hogy tekintetbe véve az EKSZ által szolgáltatott információkat és azt, hogy a felperes nem szolgáltatott információkat arra vonatkozóan, hogy ő és jogi képviselője akadályozva voltak a 2019. január 14-én kapott e-mailek megfelelő megismerésében, meg kell állapítani, hogy a bizonyítási terhet az EKSZ teljesítette. Ennek megfelelően bizonyítást nyert, hogy a felperes nemcsak hogy megkapta a megtámadott határozatot 2019. január 14-én, de azt e napon megfelelően meg is ismerhette.

59 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatot a felperes részére 2019. január 14-én a fenti 37. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében érvényesen kézbesítették.

60 Ilyen körülmények között, a fenti 26–28. pontban részletezett határidőszámítási mód alapján a 2019. április 25-én benyújtott kereset elkésett.

61 Ebből következően a keresetet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EKSZ kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant elutasítja.

2) A Törvényszék TO-t kötelezi a költségek viselésére.

Luxembourg, 2020. július 31.

E. Coulon
hivatalvezető

J. Svenningsen
elnök